

ЗМИЯТА СЪС ЗЛАТНАТА ОПАШКА

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Някога много, много отдавна, в едно далечно село живеел беден селянин. Той имал жена, която се казвала Суджата и седем сина. Селянинът и жена му работили от изгрев до залез, за да изхранват челядта си. Той работел на нивата, а Суджата се грижела за къщата. Тя помитала двора, носила вода от реката, събирала съчки за огън и готвела вкусни гозби.

Но техните седем сина били най-мързеливите младежи, които някога са се раждали на този свят. Въпреки че семейството им било толкова бедно, те не правели нищо, за да помогнат на родителите си. Това много наскърбявало майка им и тя се молела на бога:

— О, Господи, дай ми още един син, който да ни помага!

Хората от селото казвали, че следващото ѝ дете непременно ще им донесе късмет. Селянинът и жена му също били сигурни, че ще им се роди син, съвсем различен от останалите. Но уви, когато бебето се родило, то въобще не било обикновено дете, а дълга змия! Тя веднага изпъзляла от къщата и изчезнала в джунглата. Суджата много се натъжила, защото родила змия, още по-мъчно ѝ ставало като си помислела, че рожбата ги е изоставила. Дни наред горката жена оплаквала своята злочеста съдба.

Една нощ Суджата сънувала странен сън. Сякаш нейният син-змия лежал в скута ѝ и казал:

— Не тъжи за мен, мамо! Аз се родих змия, защото бях прокълнат.

— Но какво е това проклетие, сине? — попитала майката.

— Някога, в предишния си живот съм бил много богат човек — отвърнал той. — Имал съм купища злато, но не съм давал нищо на никого, дори на собствената си майка. Тя умряла от глад, докато аз съм имал толкова много богатства. И заради този грях се родих змия. Сега ще плащам за своите грехове като ти давам всеки ден по три пръста чисто злато.

— Три пръста чисто злато? Но как? — запитала Суджата.

— Всеки ден ще идвам в къщата за чаша мляко и след като я изпия, ти трябва да отсичаш три пръста от опашката ми, които ще се превърнат в злато — казала змията.

— Но така ще ти причиня болка, детето ми — заплакала Суджата.

— Няма, майко — отвърнала змията, — аз няма да изпитам никаква болка.

Суджата се сепнала и се събудила. Веднага се огледала да види дали змията не е в стаята. Но нея я нямало. Въпреки това майката повярвала на съня. Сигурна била, че той ще се сбъдне.

На следващата сутрин Суджата поставила паничка с мляко на пода в нейната стая и търпеливо зачакала. Скоро змията дошла и изпила всичкото мляко. След това погледнала майка си. Клетата жена разбрала, че змията я подканва да отреже три пръста от опашката ѝ. Отишла в кухнята донесла нож. Ръцете ѝ треперели, тя въздъхнала, събрала сили и внимателно отрязала парче от опашката на змията. То мигновено се превърнало в злато, а змията изпълзяла от стаята и изчезнала в джунглата.

От този ден нататък змията винаги се появявала в ранни зори. Първо изпивала млякото, а след това Суджата отрязвала три пръста от опашката ѝ.

Семейството вече не било бедно. Те имали достатъчно храна и хубави дрехи. На седмината мързеливи братя този живот им харесвал. Те пръскали пари и ставали все по-алчни. Накрая парите започнали да не им стигат и те казали на майка си:

— Майко, трябват ни още пари!

— Но, скъпи мои, ние получаваме по три пръста чисто злато всеки ден! — отговорила Суджата. — Трябва да сме благодарни на това, което имаме. То не е малко!

Тогава най-големият брат подхванал:

— Мамо, сигурен съм, че змията няма да се разсърди, ако отрязваш вместо три пръста четири пръста от опашката ѝ. Нашият брат ще разбере затрудненията ни и мисля, че на драго сърце ще ни помогне!

— Не! — възразила Суджата. — Не мога да направя това!

Но синовете не ѝ давали мира. Всеки ден настоявали да отреже повече. Един ден Суджата се съгласила. „Него няма да го заболи!“ — помислила си тя.

На другата сутрин змията дошла и майката както винаги ѝ дала мляко. След това взела ножа и отрязала четири пръста от опашката. Но опашката се обляла с кръв и синът-змия за няколко минути издъхнал.

Суджата започнала да пици от ужас. Горчиво съжалила за постъпката си и жално заплакала.

Седемте мързеливи синове веднага дотичали. Те заварили майка си просната на земята, нежно притиснала до сърцето си мъртвата змия. Алчните младежи грабнали отрязаното парче, но за тяхна изненада опашката не се превърнала в злато.

— О! — оплаквали се те. — Повече няма да получаваме злато. Няма я вече добрата змия.

И те също се облели в сълзи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.